

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

МЕСЕЧКО

chitanka.info

В една книжарница имаше голям стъклен шкаф. Под капака на той шкаф си живееха мирно и тихо най-различни предмети. Тук имаше и мастилнички, и перодръжки, и гуми, и моливи, и острилки, и шишенца с лепило, и малки розови куклички с усмихнати лица, и какво ли не още.

Като изброяваме обитателите на книжарницата, трябва веднага да забележим, че в стъкления шкаф наред с другите предмети лежеше самичък в тясна картонена кутия един дълъг молив с остър като игла връх. Той молив, който е главният герой на нашата приказка, ние ще наричаме занапред Месечко, защото на единия му край бе издълбан мъничък златен полумесец.

Една вечер, когато книжарницата бе потънала в дълбока тишина, Месечко подскочи в картонената кутия и извика:

— Такива умници като мен не бива да стоят затворени в стъклен шкаф! Аз ще избягам и ще тръгна да си търся щастието по широката земя!

Като каза това, Месечко се търкулна навън от кутията и падна върху купчината водни бои, които се пръснаха шумно на вси страни и събудиха останалите предмети в стъкления шкаф.

— Земетресение ли има? — попита уплашено една кукличка, като се изправи на нозете си и разтвори книжното си чадърче.

— Да не е влязъл крадец? — рече един перgel и се разкрачи толкова много, че игленият му връх се забоде в корема на една дебела сива гума.

— Ох, ох! Кой ме мушка? — изпъшка гумата, като се преметна от болка и удари по запушалката едно шишенце с туш.

— Цинг! Цинг! Цинг! — изписка по китайски шишенцето и запушалката му отхвъркна чак на другия край на шкафа, където дремеше един голям бухал от черно стъкло.

Тогава нашият герой Месечко се облегна о стъклена стена на шкафа и произнесе следната премъдра реч:

— Успокойте се, драги приятели! Няма никакво земетресение, нито пък е влязъл крадец. Тая вечер аз заминавам на дълъг път и в тъмнината се спънах по невнимание о купчинката водни бои, които вдигнаха всичкия тоя шум. Аз, да ви призная най-чистосърдечно, не обичам черната работа и не искам да попадна в ръцете на някой купувач, който ще почне да драска с мене всякакви бележчици, цифри

и други такива обикновени неща. Затуй и реших да тръгна сам по света като свободен художник, да си живея безгрижно и да рисувам облаците. Животът на земята не заслужава никакво внимание. Аз ще стана, тъй да се каже, облачен художник. Ако чуete някога, че съм се прочул, зарадвайте се от все сърце, драги приятели, задето сте били удостоени с честта да лежите в един шкаф с мене!

Предметите в шкафа се размърдаха, разнесе се шепот от всички страни, нещо светна и ето че големият бухал от черно стъкло, който до това време дремеше спокойно на другия край, намести важно очилата си и извика с прегракналия си глас:

— Драги Месечко! От името на всички твои досегашни съжители в стъкления шкаф ти пожелавам добър път и щастие в новия живот. Следвай твоето велико призвание и гледай да окарикатуриш слънцето, като го нарисуваш с рога, защото то е моят най-голям враг! Ура!

— Ура! — повториха всички предмети в шкафа и се спуснаха да се сбогуват с Месечко. Дори дебелата сива гума забрави старата си вражда с молива, хвърли се на шията му и започна да го целува просълзена.

— Прости ми, че те ядосвах понякога! — каза тя. — Аз исках само да трия писаното от теб. Такъв ми е занаятът!

— Прощавам ти! — отвърна великодушно Месечко и като се поклони още веднъж на старите си приятели, подигна леко капака на шкафа, плъзна се внимателно по една от стъклените стени, за да не си счупи върха, и се намери на пода. После се претърколи до вратата, мушна се отдолу и след няколко мига беше вече вън от книжарницата.

Цяла нощ прекара Месечко на студения плочник. Трепереше горкият от студ, ала нямаше що да се прави. Едва на сутринта, когато слънцето се показа на изток и огря земята с топлите си лъчи, той дойде на себе си и се посъживи. Около него крачеха хора, но никой не го забелязваше.

Месечко се загледа в отсрещното дърво, по чиито клони чурулиха весело птички, и мислеше накъде да тръгне.

— Виж ти какво щастие съм имал — извика неочеквано някакъв глас и нашият герой усети, че някой го хваща и го издига високо във въздуха.

Един непознат човек държеше Месечко в ръцете си. Той човек беше продавач на зеленчук и имаше нужда от молив. Той сложи скитника в джоба си и отмина нататък, като търкаляше пред себе си една количка, пълна с картофи и лук.

Час ли мина, два ли минаха — кой знае, но по едно време количкарят измъкна Месечко навън и поиска да запише нещо с него. Месечко изохка и върхът му се счупи, но човекът извади ножче и подостри отново молива — разбира се, не тъй, както в книжарницата, а съвсем грубо. После продавачът написа няколко цифри в тефтерчето и нашият патилан потъна пак в джоба му.

— Не, аз ще избягам! Аз не мога да пиша такива глупави цифри! — рече си Месечко, като промуши джоба на количкаря и скочи върху уличната настилка.

Ала скоро той бе намерен от друг човек, който също го взе и го подостри. Месечко избяга и от него, но веднага след това попадна у трети човек, после у четвърти, у пети и тъй нататък. И всеки го остреше и го правеше все по-малък.

— Но кога ще рисувам облаците? Та от мен не ще остане нищо! — въздишаше бедният молив.

И наистина, след няколко дни Месечко стана неузнаваем. От дългия молив, който искаше да рисува облаците и да се прочуе, бе останало едно съвсем малко парченце.

Последният човек, който си послужи с него, беше един коминочистач. Той го взе между изцапаните си от сажди пръсти и след като написа някакви неразбрани думи, захвърли го в кофата със смет.

Да, такова мъничко моливче не можеше да върши вече никаква работа.

Така свършва приказката за Месечко, който не можа да рисува облаците, но все пак принесе някаква полза на хората, които го намериха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.